KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
NEGENDE JAARGANG
PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts
43

DE STRIJD VAN ROCKY BILL TEGEN DE GANGSTERS

ONS VOLLEDIG TEKENVERHAAL DOOR RENE FOLLET

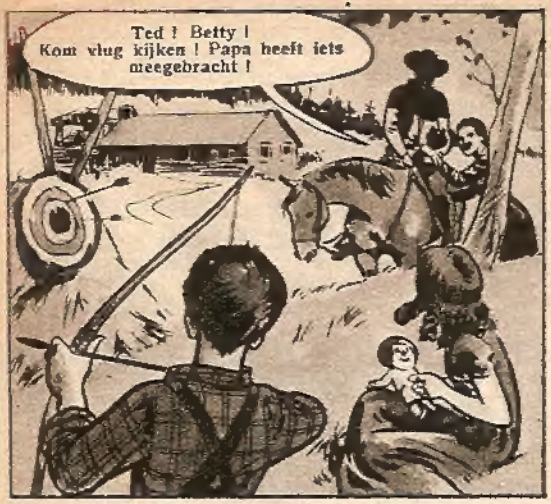
Ted ! Betty !
Kom vlug kijken ! Papa heeft iets meegebracht !

Prachtig !
Een beertje ! Een levend beertje !
Ik heb hem nabij de waterval, tussen de braambesstruiken gevonden ! Hij was met z'n dikke vacht in de doornen blijven hangen !
Wat 'n lief ding!

Hij heeft zich misschien gekwetst aan die doornen !
Hij schreit !
Ik meen dat hij honger heeft ! Probeer eens of hij die geïmproviseerde zuiglles wil !

Is dat prettig ! Hij zuigt als een baby !
Mogen we hem houden, mama !

Ja, enkele maanden kan je hem gerust houden !
Ik zal een een hok voor hem timmeren!
Betty zal hem verzorgen en als hij groot en sterk is laten we hem weer vrij !

Diezelfde avond...
Heb je de notaris gesproken ?
Ja. De compagnie geeft een grote som geld voor de strook grond achter onze prairie. Volgende week zal ik de verkoopacte ondertekenen !

Ik begrijp niet waarom de mensen hier allemaal zo tegen die spoorweg gekant zijn ?...
De mensen zijn dom. Ze willen niet snappen dat hun grond in waarde zal stijgen door die spoorweg !

Turner en zijn bende hitsen onze buren op. Turner maakt hen wijs dat alle veefokkers failliet gaan als de treln door de prairies rijdt!
Wat 'n onzin ! Het zal de handel integendeel bevorderen!

Drie dagen later terwijl Rocky Bill op een verwijderde akker ploegt...
Ben jij de vrouw van William O'Carty, bijgenaamd Rocky Bill?
Ja, en wat wens je van hem ?

Naar het schijnt wil Rocky Bill een strook grond verkopen aan de spoorwegmaatschappij. Ik geef hem de raad niet met die heren te heulen tegen de belangen van zijn buren in !

Mijn man houdt er absoluut niet van, dat men z'n neus in zijn zaken steekt ! De grond behoort hem toe en hij doet er mee wat hij wil !

Mijn vrienden en ik hebben besloten dat die spoorweg er niet zal komen ! Indien je man onze plannen dwarsboomt, dan mag hij nu reeds zes voet grond gereed maken voor een graf !... Je bent nu verwittigd !

Rocky! Die lelijke Turner is hier net geweest en heeft gezegd, dat je je doodvonnis tekent als je je grond aan de spoorweg verkoopt. Ik ben bang...

Bedaar, Kathleen! Het is een brutale vlegel met een grote mond, die Turner, maar alles behalve een held! Tegen mij zou hij zoiets niet durven zeggen!

Enkele dagen nadien, op het ogenblik dat Rocky Bill bij de notaris wil binnengaan om de verkoopacte te ondertekenen...

JIM JEFFRIES NOTARIS

Handen omhoog, William O'Carty! Je krijgt precies 15 seconden om op je paard te springen en er van onder te muizen!

Je hebt ongelijk met revolvers te spelen, Turner! Een schot gaat soms zo vlug af!

PAW

Je bent in de grond geen bandiet, je bent alleen vreselijk dom, Turner, en daarom zal ik geen klacht tegen je indienen. Maar, neem nu de benen en als je me nog één in de weg loopt, schiet ik je neer. Begrepen?

Turner liet het zich geen twee keer zeggen. Rocky Bill tekent de acte.

Alles is in orde. Zie-hier de 300 dollar. Je doet er een goede zaak mee want die grond is eigenlijk maar de helft waard!

Drie maanden later worden de sporen reeds gelegd...

Is dat niet vreselijk! We moeten de spoorlijn, die heel de streek ten goede komt, met geschouderd geweer bewaken!

Ik vernam dat men de werken al drie keer poogde te saboteren...

Een maand later wordt de spoorlijn, die Kalma City met Fort Washington verbindt, ingehuldigd. De reizigers lezen het aanplakbiljet.

SPOORWEG

VAN 21 JUNI 1885 AF ZAL ER IEDERE MORGEN OM 9 U. EEN TREIN VERTREKKEN NAAR ~ Fort-Washington. ~

21 Juni om 5 uur 's morgens...

Ted! Ted! Luister even! Ik geloof dat ik het hok van ons beertje vergat te sluiten gisteravond...

Het is al wetletjes! Hulk zo niet! Ik ga kijken!

2

De beer is natuurlijk een wandelingetje gaan maken! Indien ik hem niet kan vinden zal Betty er het hart van in zijn ! Meisjes zijn toch slordig !
Waar mag die deugniet gebleven zijn ? Ha, ik geloof dat ik hem zie !
Eindelijk heb ik je, kleine zwerver !

He, ik hoor stemmen. Om dit uur ? Wie mag dat wel zijn ?
Hier niet, Turner ! Dat zou te dwaas zijn. Negen kansen op tien bemerken de boeren de sabotage alvorens de trein voorbij rijdt !
Dan plaatsen we het dynamiet in de tunnel ! Daar komt niemand en is het zo donker als in de hel !

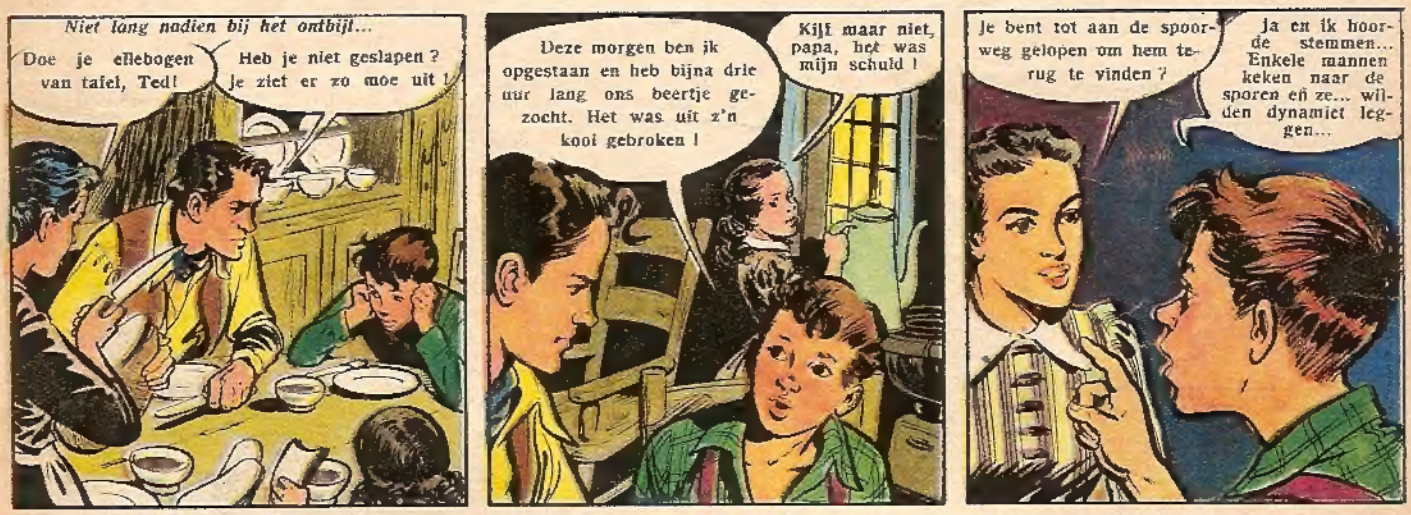
Niet lang nadien bij het ontbijt...
Doe je ellebogen van tafel, Ted!
Heb je niet geslapen ? Je ziet er zo moe uit !
Deze morgen ben ik opgestaan en heb bijna drie uur lang ons beertje gezocht. Het was uit z'n kooi gebroken !
Kijk maar niet, papa, het was mijn schuld !
Je bent tot aan de spoorweg gelopen om hem terug te vinden ?
Ja en ik hoorde de stemmen... Enkele mannen keken naar de sporen en ze... wilden dynamiet leggen...

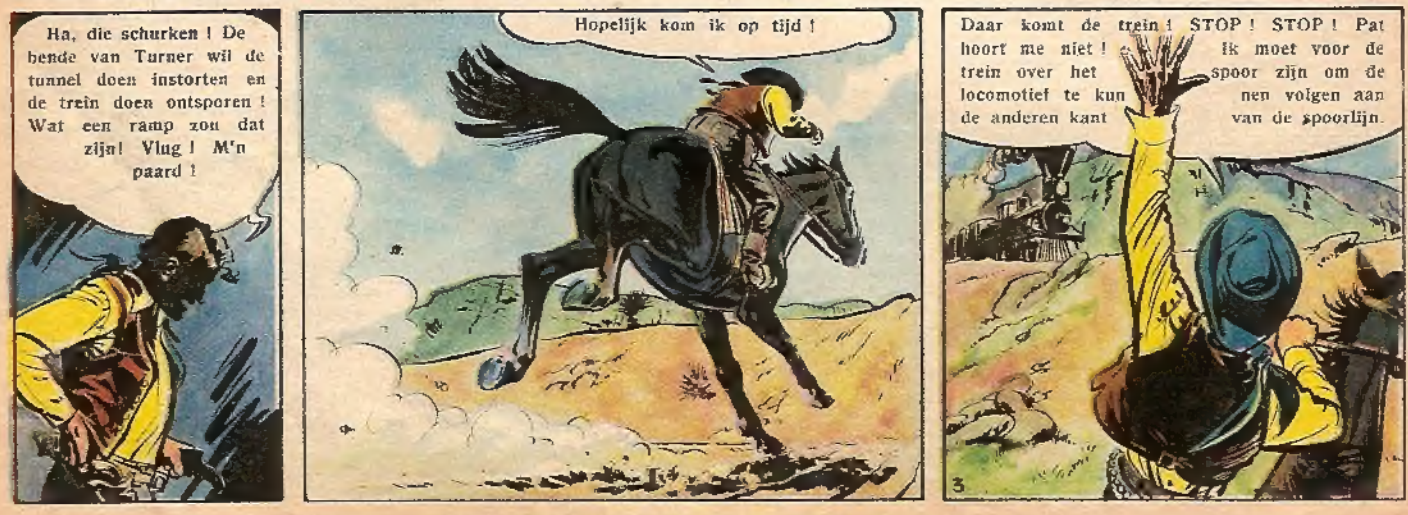
Ha, die schurken ! De bende van Turner wil de tunnel doen instorten en de trein doen ontsporen ! Wat een ramp zou dat zijn! Vlug ! M'n paard !
Hopelijk kom ik op tijd !
Daar komt de trein ! STOP ! STOP ! Pat hoort me niet ! Ik moet voor de trein over het spoor zijn om de locomotief te kun nen volgen aan de anderen kant van de spoorlijn.
3

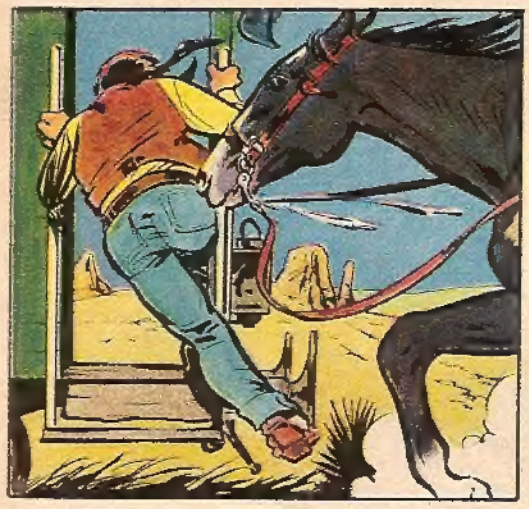

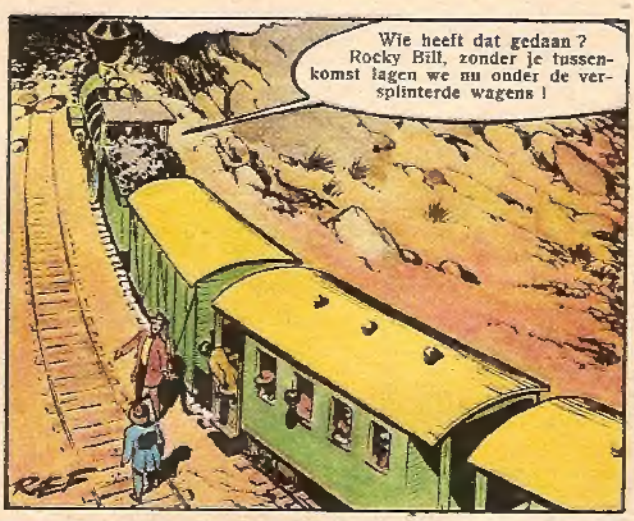

Turner wordt in het been geraakt door de kogel van Rocky Bill en valt neer. Even later komt de sheriff hem oppikken

De trein vertrekt iedere morgen naar Fort Washington en langzamerhand begrijpt iedereen, dat hij geen armoe maar welvaart in de streek brengt.

Volgende week: DE KIDNAPPERS

EINDE

IK HEB ER GEEN ZIN IN...

IK was met verlof aan zee en bezocht een jeugdgroepje dat daar in een home verbleef.

Op een bepaald moment stelde een van de jongens voor een wandeling te maken naar de nabijgelegen badplaats.

— Fijn idee! riepen ze allemaal.

Allemaal op één uitzondering na: Frans.

— Gaan we met de fiets? vroeg hij.

— Waarom met de fiets? Een flinke voetwandeling, zei de groepsleider, doet ook deugd!

— Daar heb ik geen zin in, verklaarde Frans.

— En waarom niet?

— Omdat een wandeling te vermoeiend is.

Al de andere jongens lachten.

— Hoe durf je op jouw leeftijd een wandeling van een uur vermoeiend noemen? Ik heb de indruk dat je geen zin hebt om je een kleine inspanning te getroosten, Frans, zei de groepsleider.

— Dat kan zijn... Maar ik heb er toch geen zin in...

— Geen zin?... Dat zijn de twee woorden die ik je het meest hoor gebruiken! Je moet niet altijd je eigen zin willen doen. Er zijn hier twaalf jongens, die allen graag een wandeling zouden maken. Jij alleen wil niet mee. Je moet desnoods ook kunnen meedoen tegen je zin, al was het maar om de anderen genoegen te doen.

— Neen, ik heb geen zin in een wandeling, hield Frans vol.

De groepsleider drong niet langer aan.

— Je kunt doen wat je wil, zei hij ten einde raad. Wij maken in ieder geval een wandeling. Zijn jullie klaar, mannen?

— Ja! Ja! riepen alle jongens in koor.

En weldra trok het groepje langs de duinen naar de naastbijgelegen badplaats.

Ze keken allen verwonderd op, toen ze Frans, enkele minuten later, zagen aankomen. Hij was helemaal buiten adem gelopen.

— Wel, Frans, vroeg de groepsleider, heb je er toch zin in gekregen met ons mee te gaan?

— Neen, eigenlijk niet. Maar ik heb er zin in gekregen om jullie genoegen te doen.

— Bravo, dat is fijn! riep de groepsleider.

En iedereen was blij dat Frans niet op zijn eentje achter bleef.

Kuifje

MERCATOR

WERNER LIJSSENS van Temse zou graag in « Kuifje » een artikel zien verschijnen over Gerard Mercator, zijn beroemde streekgenoot. Ik weet niet of Werner « Kuifje » sinds lang leest, want vóór enkele jaren hebben we reeds een stukje aan deze beroemde cartograaf gewijd.

VANAF DONDERDAG...

begin ik reeds af te tellen hoeveel dagen het nog zal duren eer ik het vervolg van je boeiende verhalen kan lezen, zo schrijft Harry Dewit, van Leuven, die zich een enthousiast Kuifjeslezer noemt. Hij verzamelt ook oude munten en heeft soms stukken waarvan hij de oorsprong niet vindt. Tot wie moet ik me wenden? vraagt Harry.

DOCUMENTATIE

MICHEL GOFFART, van Tienen, zou graag enkele adressen willen van bureaux waar hij documentatie over het buitenland kan krijgen. Dat is zeer eenvoudig, Michel: je neemt het telefoonboek ter hand, en je vindt daarin alle adressen van de reisbureaux en de ambassades. Je schrijft hen een vriendelijk briefje en zult zeker van verschillende zijden interessante prospectussen en documentatie ontvangen.

IEDEREEN KAN ZICH VERGISSEN

DAT is zeker. Ook met de doodernstige, droge Engelsen gebeurt dat. Zo werd in Groot-Brittannië voor enkele weken de genaamde John Willie opgeroepen om zijn militaire dienstplicht te vervullen. Er werd aan dit bevel geen gevolg gegeven, niet omdat John Willie dienstweigeraar of blind of ziek was, maar wel omdat die eerbare onderdaan van Hare Engelse Majesteit noch lezen, noch schrijven kon... Hij was maar amper veertien maanden oud!

EEN DICHTER IN DE DOP

Jules Vanderveken, van Breissem, is waarlijk een dichter te weeg. Lees maar even zijn verzen:

ZOALS DE KLOKKEN BIJ DE [TOREN
DE DAUW BIJ 'T MORGEN-[GLOREN
EN DE BLOEMEN BIJ DE [LENTE HOREN;
ZO PAST BIJ ELKE VLAAM-[SE BENGEL
HET WEZE EEN KWAPOETS [OF EEN ENGEL
HET BLADJE DAT BIJ HEM BEHOORT:
« KUIFJE » DAT ZIJN HART [BEKOORT!

JOURNALIST

PIERRE V., van Antwerpen, schrijft me het volgende:

« Van jongsaf heb ik me geinteresseerd voor de literatuur, het krantenleven en de pers. Als jongen van 10 jaar deelde ik onder mijn vrienden reeds een zelf opgesteld maandbladje uit. Nu ik wat ouder ben geworden, heeft mijn zin voor het schrijven nog toegenomen. Geen wonder dus dat ik journalist zou willen worden, liever nog reporter. » En Pierre stelt daarna zoveel vragen, die ik hier onmogelijk allen kan beantwoorden. Wanneer je eens de kans ziet een Donderdagnamiddag naar Brussel te komen, Pierre, en je me minstens een week op voorhand verwittigt, bestaat er een mogelijkheid dat ik je alles eens van man tot man kan vertellen. Intussen kan ik je wel verzekeren dat Yves Duval bestaat. Die naam is zelfs geen pseudoniem. Yves Duval is twintig jaar oud en toneelspeler van beroep. Tot binnenkort!

DE POSTBODE

MEN ziet hem steeds graag komen omdat de postbode altijd nieuws brengt en niet alleen de meisjes nieuwsgierig zijn... Er zijn drie Kuifjeslezers die de postbode deze week ongeduldiger dan gewoonlijk zullen opwachten, want zij zoeken tussen de duizenden Kuifjeslezers uit de vier windstreken een correspondent.

Patrick van Raemdonck, Onderwijsstraat, 6, Antwerpen is bereid te corresponderen in het Nederlands, Frans, Engels of Duits. Hij verzamelt postzegels.

Hilaire Vlieghe, Ploegstraat, 21, Antwerpen, zoekt eveneens een correspondent. Hij heeft geen bijzondere voorkeur maar,

Herman Gijssels, Warandestraat, 37, Turnhout, die verwacht van zijn correspondent (14-15 j.) dat hij een natuurvriend zou zijn en van biologische wandelingen houdt.

Laat deze lezers niet tevergeefs op de postbode wachten!

Het weekblad KUIFJE: *Redactie:* Lombardstraat, 24, Brussel. — P.Ch.R.: 1909.16. — *Uitgever-Directeur:* Raymond Leblanc. — Gedrukt in hello door: De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel. — *Publiciteit:* PUBLI-Art 28-10-54

KUIFJE-Holland: Sijgel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abon.: 4 fl. per kwartaal.

DE VAL van een KEIZERRIJK

TEKENINGEN VAN FREU FUNCKEN

Sultan Mohammed heeft zijn vloot in een nacht over land tot voor de haven van Constantinopel gebracht...

(25) OOK deze nieuwe ramp kan de keizer niet ontmoedigen. Venetië beloofde hem hulp en hij weet dat de vloot van de Doge op weg is naar Byzantium. Waar blijft die vloot echter zo lang ? « Geef me dit kleine, vlugge schip, Monseigneur », zegt Pietro Cantarini, « en laat de ketting voor me openen. Ik vaar de Venetiaanse vloot tegemoet ! » « Neen, dat is veel te gewaagd ! Om aan de Turken te ontsnappen is er een mirakel nodig ! » Maar Pietro houdt koppig vol en op 3 Mei, even na middernacht, verdwijnt zijn brigantijn in de nevelbanken. Het schip bereikt de Bosphorus, raakt door de Dardanellen en komt op hoge zee...

(26) IN de stad zelf wordt de toestand met de dag neteliger. Telkens opnieuw moeten de aanvallen van de Turken afgeweerd, hun listen doorzien worden. Men moet de onderaardse gangen, die ze aan de voet van de wallen graven, voortdurend dichten en ten slotte ook nog tegenaanvallen uitvoeren... De verdedigers vechten één tegen twintig... bij gebrek aan slaap en voortdurend blootgesteld aan het vijandelijk geschut, raken ze echter uitgeput. Zouden ze het uithouden tot er hulp komt opdagen, aangenomen dat die hulp ooit komt ? Sedert meer dan twee weken heeft men geen nieuws over de brigantijn van Pietro Cantarini.

(27) DOCH, op een schone morgen duikt het schip uit de nevel op. Maar jammer genoeg heel alleen en in welke treurige staat !... Hij heeft de Venetiaanse vloot dus niet gevonden... Met een pijnlijk vertrokken gezicht luistert de keizer naar het verslag van de dappere Cantarini : « Monseigneur, lang zijn we in de omgeving van de Archipel gebleven, waar het wemelt van vijandelijke schepen. Ik heb koers gezet naar het Noorden en ben zo ver mogelijk doorgedrongen naar het Westen doch... niets ! Ik begrijp niet wat er mag gebeurd zijn. Nochtans moet die spookvloot ergens over de golven zwalpen ! ».

(28) ALLES schijnt erop te wijzen dat wij een nederlaag tegemoet gaan », zegt de keizer met gebroken stem. « Indien het Westen ons verlaat, is Constantinopel verloren !... Maar jij, Pietro », zo wendt hij zich tot de jonge Venetiaan, « waarom kwam je terug ?... Je was toch makkelijk naar je vaderland kunnen terugkeren, daar zou je veilig zijn. Niemand zou je dit kwalijk genomen hebben, want hier is je leven in gevaar ! » « Monseigneur », antwoordt Pietro, « ik had beloofd mijn opdracht te vervullen en ik hield woord ! » Diezelfde avond, 28 Mei 1453, brengt een spion nog een ander onrustwekkend nieuws naar keizer Constantijn...

(29) ZEKER van zijn zegepraal, heeft Mohammed II zijn Janitsaren bij een geroepen om hen de bestorming van de stad aan te kondigen voor 29 Mei. « Ik laat jullie de bewoners en de rijkdommen van deze ongelovige stad. Wie van jullie de vlag van de Profeet op de stadstinnen plant, benoem ik tot Pasja. Dit zweer ik bij de ziel van mijn vader ». En als uit één mond klonk daarop het antwoord van de Janitsaren : « Er is geen andere God dan God en Mohammed is zijn profeet ! ». De bewoners van Constantinopel zijn door een panische schrik bevangen. Alleen de keizer slaagt er in zijn koelbloedigheid te bewaren.

(30) HEREN », zegt hij, « een dodelijk gevaar bedreigt Constantinopel, de duizendjarige hoofdstad van het Romeinse Rijk van het Oosten. Ik ga jullie niet sussen met hoopvolle woorden... Er kan inderdaad nog hulp komen, doch op dit ogenblik moeten we alléén op onze eigen kracht vertrouwen. We zullen het erfgoed van onze vaderen dapper verdedigen. Jullie zullen me altijd aan het hoofd van m'n troepen vinden. Dat God ons helpe ! ». Daarop gaat de keizer naar de kathedraal, om te communiceren, neemt afscheid van z'n familie en gaat in volle wapenrusting naar de wallen. Het is twee uur in de morgen.

(Wordt vervolgd)

CHLOROPHYL tegen de zwarte ratten

Chlorophyl en zijn vrienden werden door de zwarte ratten omsingeld. Ze zetten echter een mus-senschrik, die een gewapende man voorstelt, aan het venster van de hut. De ratten vluchten...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND MACHEROT

(Wordt voortgezet.)

HET FANTASTISCH AVONTUUR VAN

DR VEXELL

GEÏLLUSTREERD DOOR JAN GRATON

DE SPOOKTREIN

Dr Vexell werd in vrijheid gesteld en hielp Vladimir ontsnappen. Samen vluchten ze in de richting van de Transsiberische spoorlijn. Vexell verdwijnt echter onderweg...

VLADIMIR was er de man niet naar te jammeren en te weeklagen. Hij snapte onmiddellijk dat er slechts één ding te doen bleef : De sporen volgen en de wagen en Vexell uit de handen van de ontvoerders halen voor het te laat was.

Meer dan een kilometer liep de weg naast het woud om dan plotseling in het kreupelhout te verdwijnen. Vladimir liep zo hard hij kon langs een slingerend pad verder en kwam na één uur op een grote plek, afgezet met een hoge, houten palissade. Hij naderde voorzichtig en waagde een oogslag... Hij zag een klein dorp van houthakkers. De huizen waren gemaakt uit hout en gedekt met een zwaar strodak. In het midden van de woningen, blijkbaar het dorpsplein, stond een groep mannen en vrouwen rond de wagen geschaard... Op hun weg naar huis hadden de houthakkers de wagen gevonden en meegenomen. Dat was duidelijk.

— Alleen met een list zal ik er in slagen Dr Vexell uit de val te halen. Met geweld krijg ik het nooit voor elkaar, dacht Vladimir.

PLOTSELING had hij het gevonden... Zonder opgemerkt te worden sloop hij langs de houten afsluiting tot aan de kant vlak tegenover de wagen. Hij brak van een boom een droge tak, die nog vol hars zat, stak het vuur aan die geïmproviseerde fakkel en als ze goed brandde, gooide hij de toorts met een krachtige zwaai te midden van een strodak. Het duurde niet lang of het stro kraakte en knetterde en enkele minuten later steeg er een grote rookwolk ten hemel. Iemand schreeuwde : « Brand ! Brand ! » en iedereen, zo man als vrouw, liep naar het brandende huis om het vuur te blussen. Geen mens lette nog op de wagen, die even te voren nog hun nieuwsgierigheid had gaande gemaakt. Zo vlug z'n benen hem dragen konden, liep Vladimir het dorp in, sprong op de wagen, lei de zweep over de rug van het paard en weg waren ze... Dit alles was het werk van enkele seconden...

TOEN de houthakkers de verdwijning van de kar vaststelden en de achtervolging inzetten, hadden Vladimir en Vexell reeds een hele voorsprong.

— Laat ze maar lopen ! Ze krijgen ons niet, riep Vladimir die gelukkig was omdat hij een deel van z'n schuld tegenover Vexell kon aflossen. Nauwelijks waren z'n woorden koud of, op een draai van de weg, glinsterde voor hen het water van een brede stroom die hen de pas afsneed. Onmogelijk van richting te veranderen want rechts en links van de weg was er niets dan ondoordringbaar kreupelhout. Het was tevens onmogelijk de galop van het paard nog tijdig te stuiten...

In een oogwenk verdwenen paard, kar en inzittenden in de golven. Gelukkig was Vladimir ijzersterk. Met een paar slagen was hij bij Dr Vexell die z'n gekwetst been haast niet bewegen kon en wanhopig met het ijskoude water worstelde. Hij sleepte de doctor naar de oever en hees hem op de onderste tak van een boom... Het was hoogtijd. Ze hoorden hun achtervolgers luid schreeuwen en enkele minuten later stonden er een twintigtal houthakkers aan de oever naar de stroom te staren. Ze stonden vlak onder de boom waarin de vluchtelingen zaten, die hun adem inhielden om zich niet te verraden. De dorpelingen wezen naar de kar en het paard die door de stroom meegesleurd werden. Voor hen stond het vast dat de inzittenden verdronken waren en opgewonden pratend keerden ze naar hun kleine woningen terug. Vexell en Vladimir bekeken elkaar opgelucht. Het gevaar was weer voorbij doch hun toestand alles behalve rooskleurig. Ze hadden hun enig transportmiddel verloren, bezaten geen levensmiddelen of dekens meer en tot overmaat van de ramp, kon Vexell haast niet steunen op z'n been. Hoe zouden ze, in die omstandigheden, hun doel kunnen bereiken ?

VLADIMIR gaf werkelijk blijk van een bovenmenselijke moed en energie want hij bereikte al zwemmend en met Dr Vexell, die hij moest meesleuren, de andere kant van de stroom. Vexell was bewusteloos en Vladimir totaal uitgeput doch ze waren er, ze hadden veilige grond onder de voeten. Hoe lang ze daar in het slijk bleven liggen wisten ze niet en, misschien, zouden ze er gebleven en van koude gestorven zijn, als niet een onverwacht gerucht hen had doen opschrikken : een langgerekt gefluit kwam van heel ver en trilde door het woud... EEN TREIN ! EEN TREIN ! Dat kon alleen de Transsiberische zijn ! Het gehuil van die stoomfluit volbracht een wonder. Vexell opende de ogen, kreeg een beetje kleur op de wangen en fluisterde :

— De trein... de trein... onze laatste kans !

Vladimir had hem reeds opgetrokken en over de schouder gegooid. De reus voelde geen vermoeidheid meer. Z'n krachten waren als bij toverslag teruggekeerd. De trein naderde... De trein... en die trein moesten ze te allen prijze nemen !

Na enkele minuten vroeg Vladimir zich echter af of ze niet gedroomd hadden ? Of ze hun innigste wens niet tot werkelijkheid hadden gemaakt ? Hij moest zo vreselijk lang marsjeren alvorens hij de spoorlijn bemerkte en de trein was verdwenen : ze hoorden hem zelfs niet meer. Onze vrienden konden niet vermoeden, dat de machinist de stoomfluit langgerekt had laten gillen alvorens z'n trein in een lange tunnel verdween... Eindelijk steeg er boven de bomen een lichte rookpluim op en onze vrienden vatten opnieuw moed... Hun trein was geen spooktrein want nu hoorden ze het hijgen van de locomotief. Ja, daar was ze, een echte oude, goede locomotief die zuchtte en pufte en om zich heen hele bundels gensters spuwde.

— Maak je gereed, Dr Vexell. We zullen moeten springen, zei Vladimir met een brede, bemoedigende glimlach.

Vexell knikte slechts. Hij diende z'n gezel tot last en zag niet goed in hoe hij zou kunnen springen. Vladimir scheen zich daarom weinig te bekommeren.

Verborgen achter een struik, met z'n vriend op de rug, wachtte hij rustig op de lange trein die zoveel hoop, zoveel verwachtingen meebracht...

Hoe lang ze daar in het slijk bleven liggen wisten ze niet...

TOEKOMENDE WEEK :

DE VERSTEKELINGEN

Met de Trolley

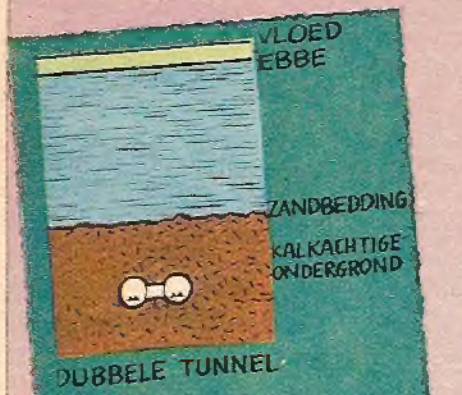

HET plan is waarachtig niet gloednieuw. Sedert jaren dromen zowel Fr er van een tunnel onder het Kanaal te graven. Zij maken plannen, er worden maatschappijen gevormd, geld ingezameld, soms komt het tot dan valt alles... in het water! Zo duurt het nu sedert 1750 en het ei

HET VOOR EN HET TEGEN

HET idee rijpte in 1750 doch het was pas in 1856, dat de Franse ingenieur Thomé de Gamond een plan voorlei aan Napoleon III. Deze was zeer enthousiast. Engelse ingenieurs legden aan Koningin Victoria het plan voor van de tunnel en de koningin vond het buitengewoon!

In 1875 werd er in Frankrijk en in Engeland een maatschappij voor de constructie van de tunnel onder het Kanaal opgericht. Vol ijver vatte men aan weerskanten van de zee de werken aan; Engelsen en Fransen groeven een tunnel van twee kilometer. Nabij Dover en nabij Kales zijn ze thans nog te zien. Sedertdien hebben de opeenvolgende Britse regeringen zich gekant tegen de tunnel, omdat hij Engeland kwetsbaar zou maken in oorlogstijd.

DE GROTE REVOLUTIE: HET VLIEGTUIG!

TOEN Blériot in 1909 met z'n vliegtuig het Kanaal overstak was dit zoiets als een donderslag bij heldere hemel. Het was uit met het veilig isolationisme van de Britse Eilanden en het idee een tunnel te graven, om Vasteland en Eiland te verbinden, kwam weer aan de orde van de dag. De palabers duurden tot in 1924 en de tunnel werd begraven doch, helaas! niet onder het Kanaal. Hoe staan de zake steeds plannen gemaakt? nog altijd twee maatschapp

DE TECHNIS

WAARUIT bestonden eige Men stelde voor twee meter van ongeveer zes me waarvan 30 km. onder het trische trein, die door de de afstand Londen-Parijs hebben, dan thans het geva reis.

De kosten voor de tunne liard Franse francs en m hebben om er mee klaar te

Dat rond sommetje geld om de zaken te bespoedig niet zonder gevaar. Het bo tunnel ter wereld, 20 km. leven en de gezondheid v constructie van de Loetsch Berner Alpen in Zwitserla en 85 arbeiders verdronken steken om hen te helpen.

DE AVONTUREN VAN JO, JETJE EN JOKKO DOOR HERGE

DE NAJ

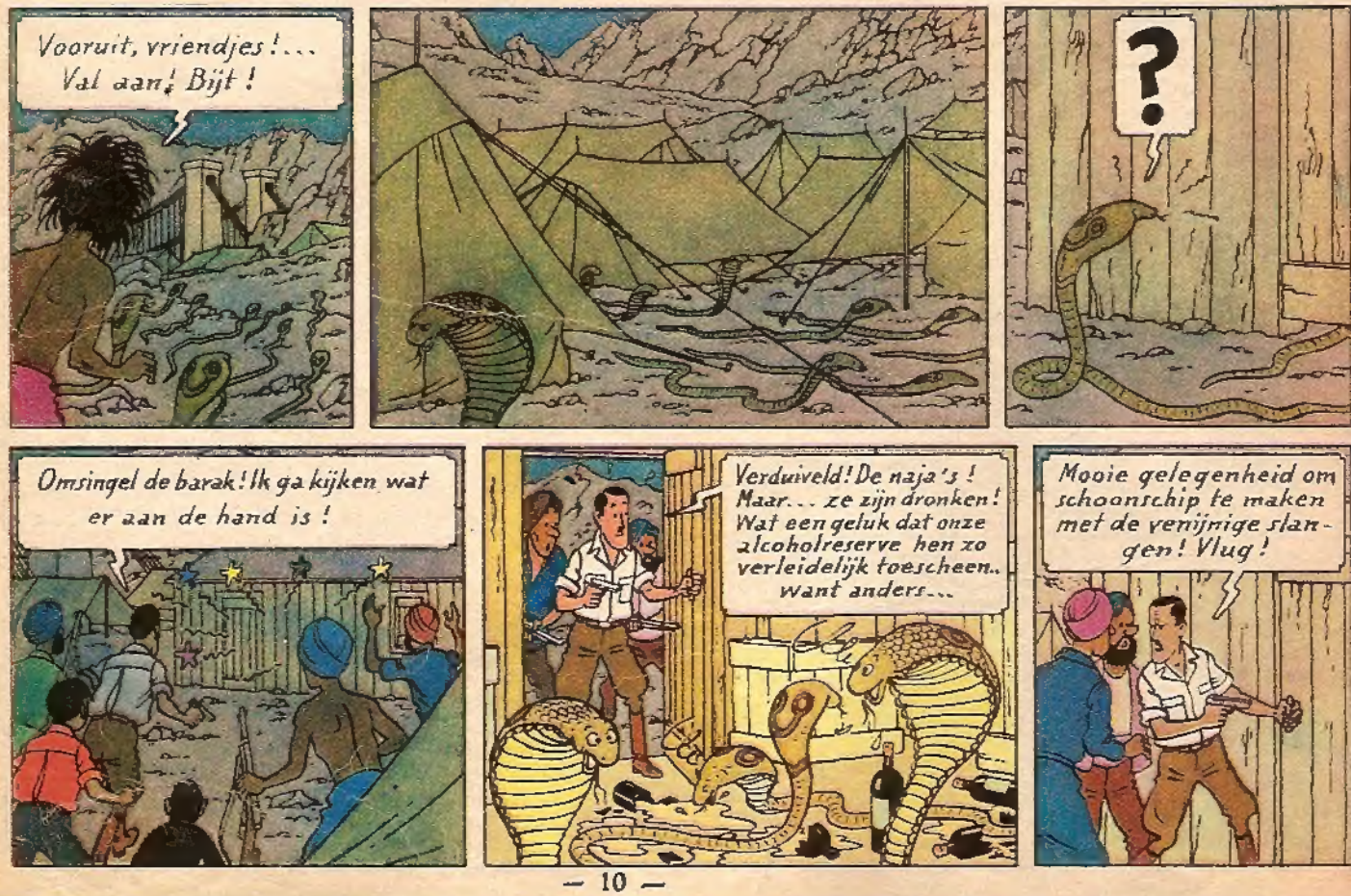

door het Kanaal

aase als Britse ingenieurs
ijferen, vinden financiers,
de eerste spadesteek en
de is nog niet te zien!

thans? Worden er dan nog
atuurlijk! En er bestaan ook
jen...

CHE KANT VAN DE ZAAK

ijk die mooie tunnelplannen?
galerijen graven met een dia-
er en een lengte van 40 km.,
water zouden liggen. De elec-
tunnel zou sporen, zou voor
anderhalf uur minder nodig
is met de « trein boot trein »

werden geraamd op 75 mil-
zou vijf à zes jaar nodig
komen.
was natuurlijk niet van aard
n. Een tunnel graven is ook
n van de Simplon (de langste
onder de Alpen) kostte het
n vele arbeiders. Tijdens de
bergtunnel (14 km. onder de
) stootte men op een geiser
eer men een hand kon uit-

DE BESTE OPLOSSING?

DE bodem van het Kanaal bestaat uit weke kalkgrond en die is niet erg geschikt om tunnels te boren. Wanneer er ergens een barst komt, wordt de hele tunnel in enkele minuten weggevaagd door de kracht van het water. Waarom het zo gevaarlijk maken als men de afstand kan « overbruggen »? Ja, zeggen de ingenieurs, een brug slaan gaat wel, doch wanneer de peilers van zo'n lang en zwaar gevaarte niet op een rotsgrond rusten, wordt het een zeer riskante onderneming!

Hier gaat dan het nieuwste plan, dit van Pierre Demart, een Belgisch professor. Hij stelt voor een buis te vervaardigen met een diameter van 3 m. die eenvoudig op het zand van de Kanaalbodem zou geplaatst worden en waardoor een trolleybus zou rijden. Zo dit systeem bevrediging schenkt, kan men naar believen een, twee, drie of meer buizen vervaardigen, die zouden voldoen aan het verkeer tussen Groot-Brittannië en het Vasteland.

De buis van Prof. Demart zou aan het strand van De Panne in zee verdwijnen en uitkomen te Ramsgate (Engeland). Waarom? Omdat de bedding van de Noordzee hier het minst diep (van 2 tot 18 m.) is. De drukking van het water op de stalen wanden van de buis zou nooit meer dan 5 kg. cm2 bedragen. Aan vijf kunstmatige eilandjes in zee zou de buis vastgehecht, en van hieruit zou de ventilatie kunnen geregeld worden. Het geheel zou ongeveer 55.000.000 B. F. kosten en in twintig maanden kunnen klaar komen.

Niet ONDER het Kanaal, niet OVER het Kanaal doch IN het Kanaal. Ware dat niet de beste oplossing?

AVALLEI

Fakir Kalinda is ra end omdat de brug er toch komt. Hij maakt van de nacht gebruik om een laffe aanslag te plegen op het leven van onze vrienden.

Wordt voortgezet

KEN JE HET LAND VAN JAN BART?

EEN REPORTAGE VAN JOHAN DE BRABANDER

In het centrum van het door de tweede wereldoorlog zwaar geteisterde Duinkerke staat het standbeeld van de Vlaamse held Jan Bart.

WEET je dat het oude graafschap Vlaanderen, dat het centrum van het Westen is geweest, nu over drie staten verdeeld ligt? Je kent natuurlijk de Belgische provincies Oost en West Vlaanderen. Maar ben je reeds in Zeeuws Vlaanderen geweest dat thans Hollands grondgebied is? Heb je reeds gehoord van Frans Vlaanderen?

Moest je eens op een mooie Meidag naar Rijsel rijden, en je zoudt daar heel de stad vol Vlaamse leeuwenvlaggen zien hangen, dan zou je wel tamelijk verwonderd opkijken. Dat is me eens gebeurd, toen ik in gezelschap was van mensen die de geschiedenis van Frans Vlaanderen helemaal niet kenden, en niet konden begrijpen dat zelfs het stadhuis van deze Franse stad met ettelijke Vlaamse leeuwenvlaggen versierd was, ter gelegenheid van de jaarlijkse Rijselse handelsfoor.

Ik heb hen verteld dat twee Vlaamse graven er begraven liggen, hertog Philips de Goede er veel en graag verbleef en het Noord Frans gebied lange tijd deel heeft uitgemaakt van de Nederlanden. Onder de Boergondiërs werd er heftig gestreden met de Fransen voor het bezit van de steden aan de Somme. De Franse drang naar het Noorden heeft sinds de XVe de eeuw voortdurend nieuwe stroken Vlaams gebied verworven tot de huidige staatsgrens werd vastgelegd.

Toen ik in 1940 zoals zovele Belgen naar Frankrijk uitweek, en voor het eerst een voet op Franse bodem zette, heb ik zeer verwonderd opgekeken, wanneer ik de vissers te Duinkerke een Vlaams dialect hoorde spreken. Ik dacht dat onze taal in Noord Frankrijk helemaal was uitgestorven.

Toen ik later nadere inlichtingen zocht, ontdekte ik o.a. in het woordenboek van Pater Verschueren dat er nog tientallen Vlaamse gemeenten in Noord Frankrijk bestonden! En dat het Nederlands er sinds 1926 officieel als tweede taal werd geduld door de Franse regering. (Nu is dat, helaas! niet meer het geval.) Dat Vlaams gesprek met die Duinkerkse vissers in die bewogen Meidagen van het jaar 1940 had mijn belangstelling voor Frans Vlaanderen voor goed gewekt.

Jan Bart, die als een van de grote Franse helden wordt aanzien, werd als Nederlander geboren.

Tengevolge van de grensverschuivingen werd hij Frans staatsburger, en toen hij op zekere dag naar het hof van Versailles ontboden werd om de dank van de Franse koning te ontvangen voor zijn heldendaden ter zee, kwam men tot de vaststelling dat deze « Franse » held geen woord Frans meester was!

Zijn stads- en tijdgenoot Michiel de Swaen wordt als een van de grote schrijvers uit de geschiedenis van de Nederlandse letteren aanzien.

Eeuwen na de verovering van dit gebied, bestonden er in Noord Frankrijk nog Vlaamse rederijkerskamers. Aan de universiteit van Rijsel wordt de Nederlandse letterkunde gedoceerd, en in de kringen van de intelectuelen en de jongeren treft men ettelijke mensen aan die ijveren voor de studie en het behoud van het Nederlands in Frankrijk.

Wanneer je eens een mooie reis of trektocht maken wil, raad ik je aan een ontdekkingstocht doorheen Frans Vlaanderen te ondernemen. Het industrieel gebied Rijsel - Robeke - Toerkonje (Lille-Roubaix-Tourcoing) zal je niet erg bevallen. Het is grauw en karakterloos, zoals de meeste industriegebieden. Maar de Noordzeekust van Duinkerke tot aan de monding van de Somme is zeer mooi. En wanneer je daarna de grote banen vermijdt en langs de binnenwegen rijdt, zul je meer dan eens af- of uitstappen (al naar gelang je vervoermiddel) om je fototoestel of schetsboek boven te halen, want er zijn daar ontelbare schilderachtige hoekjes, veel meer dan in onze Vlaamse provincies!

Een kennismaking met het land van Jan Bart zal ook je belangstelling wekken voor het verleden, het land en de mensen van dit Vlaams grensgebied.

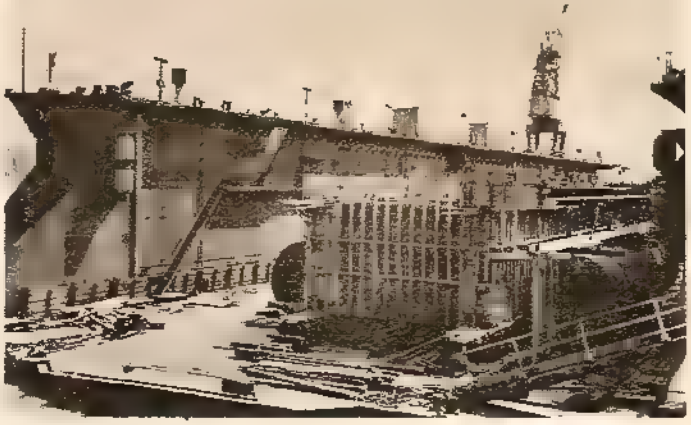

De haven van Duinkerke is sinds eeuwen een van de belangrijkste van Europa. Hier zie je een reusachtig Duinkerks droogdok

Boven het puin van Jan Bart's geboortestad verrijst het Belfort stoere getuige van het grootse verleden

Het uurwerk HELVA presenteert KUIFJE

DE VROLIJKE VALSCHERM-SPRINGERS

(Wordt voortgezet.)

HET HELVA UURWERK — TYPE KUIFJE — IS VAN UITSTEKENDE KWALITEIT. WORDT AFGELEVERD MET EEN BON VOOR EEN WIJZERPLAAT ZONDER VERSIERING.

DE NIEUWE AVONTUREN VAN

TEKST EN TEKENINGEN

POM EN TEDDY

VAN FRANS CRAENHALS

Teddy en zijn vrienden zoeken Pom in een oude bronsgieterij. Het is trouwens daar dat de bandieten een afspraak hebben gemaakt.

DE ONBEKENDE VAN GAYAO

LELIJK toegetakeld, nietwaar ? vroeg de man die er ondanks zijn gehavend gelaat nog in slaagde te glimlachen.

— Je moet niet overdrijven, antwoordde Pierre Bollin, zo luchtig mogelijk. Je wonde lijkt me niet zo diep.

— Ben je ook Fransman ?

— Neen, Engelsman, doch geboren in Frankrijk... Ik bleef er...

De pijn sneed hem echter het woord af. Hij liet zich achterover op de droge grond vallen, die z'n bloed opzoog, en sloot de ogen. Bollin bekeek eerst zijn vriend Correndez en daarna Le Bret, die de paarden bij de teugel hield.

— Wat moeten we doen ?

Ze haalden de schouders op en gingen enkele meter van de gewonde staan om met elkaar te overleggen.

— We kunnen hem hier niet laten liggen !

— Natuurlijk niet !

De drie vrienden verwijderden zich nog een paar stappen om er zeker van te zijn, dat de ongelukkige hen niet horen kon. De zon daalde reeds naar de kruinen van de nabije hoogvlakten...

— Indien we hem naar Gayao meenemen, verliezen we de avond en de nacht, merkte Le Bret ongeduldig op.

— Wat dan ?

— Ja, wat denk jij ?

Ze zwegen een ogenblik blijkbaar in gedachten verzonken. Het was niet moeilijk te raden waaraan, want sedert vijf dagen en langer nog — vermits het eerste bezoek van Le Bret al een paar weken geleden was — hield slechts die éne gedachte hen bezig.

BOLLIN had in zijn smal bureau een man zien binnenkomen die er erg armzalig uitzag; bleek, ongeschoren en met afgelopen sandalen aan de voeten. Daar hij in de man een landgenoot herkende, begroette hij hem hartelijk. De man had toen, zelfs zonder eerst te gaan zitten, zijn geschiedenis in één adem verteld.

— Je kent me natuurlijk niet, mijnheer. Ik heet Gustave Le Bret en ben Fransman. Ik werd geboren in de omgeving van Brest. Ik ben nu reeds tien jaar in dit vervloekt land en eindelijk lacht het geluk me tegen en jou misschien ook. Om kort te gaan : ik heb je nodig voor een onderneming... Indien ik je de uitleg geef en de onderneming slaagt, ben je bereid met me te delen ?

Een moment meende Pierre Bollin met een gek te doen te hebben, doch de man die voor hem stond was kalm en zeker van z'n stuk.

— Wel, leg me de zaak even uit.

Ik kom van de Sierra Geral en had een oponthoud te Cagido. Zegt die naam je iets ? Het is een klein, vuil dorp in het dal met wat mals gras en cactussen met keien er rond... Maar, onder die keien, ligt er goud. Een oude zonderling heeft er een concessie en wil die thans van de hand doen, omdat hij van z'n renten kan leven. Het materieel waarmee hij werkte was echter onvoldoende en hij heeft slechts dat goud opgeraapt, wat werkelijk voor het grijpen lag ! Om er een echte, renderende exploitatie van te maken zou er een kapitaalkrachtige maatschappij moeten gevormd worden. Snap je me ?

— Ja, ja, ga voort.

— Met andere woorden : we moeten een koper vinden voor die goudmijn. Ik wil er aan toevoegen, dat er nog andere lui voorbij Cagido trokken en wind kregen van de zaak. Het komt er dus op aan niet bij de pakken te blijven zitten.

Pierre Bollin bracht de General Oreum Company van San Francisco op de hoogte en twaalf dagen later kreeg hij reeds het antwoord : « Storten het geld om een optie van zestig dagen te nemen. Zenden ingenieurs om het terrein te onderzoeken en event. de koop af te sluiten. Garanderen u het commissieloon en het gewenste percent. »

Dit betekende een fortuin voor Pierre Bollin en voor Le Bret. Het kwam er nu slechts op aan vlug te handelen en van de man, die de Bretoen « oude zonderling » noemde, de optie te verkrijgen en later de koop af te sluiten. Om dit doel te bereiken moesten ze echter ter plaatse zijn voor er mededingers kwamen opdagen. Van het geld dat hij bezat, kocht Pierre Bollin paarden, levensmiddelen en degelijke wapens. Hij verwittigde zijn vriend Correndez en met z'n drieën trokken ze zonder dralen op weg. De ontdekking van die onbekende gewonde langs de weg, nu ze nog slechts vijftig kilometer van het doel waren, konden ze vanzelf sprekend niet als een zeer gelukkig toeval beschouwen.

★

WE mogen die man niet aan z'n lot overlaten, zei Pierre Bollin met overtuiging. Hij wist dat zijn woorden indruk zouden maken op z'n vrienden en voegde er aan toe : dat zou ons bovendien ongeluk aanbrengen !

— We kunnen hem meenemen tot in een afspanning, nadien onze paarden halfdood rijden om de verloren tijd weer in te halen, stelde Le Bret voor.

Ze gingen naar de gewonde toe.

— We zullen je meenemen naar Gayao. Zou je het nog uithouden tot daar ?

De man opende de ogen en keek hen verschrikt aan.

— Neen, niet naar Gayao, zei hij. Ik kom van daar... bij Joao Pez, in het hotel... Men heeft moeilijkheden met me gezocht omdat ik een vreemdeling ben... Estarjo, de oppermachtige bandiet, heeft me met zijn handlangers aangevallen... Neen, ik ga niet meer naar Gayao... laat me liever hier sterven.

DE AVONTUREN VAN 't PRINSKE

VERHAAL DOOR FR. D'ORGEVAL

★

GEILLUSTREERD DOOR RAYMOND REDING

— We kunnen je hier niet laten, vriend Je zou wellicht de morgen niet meer zien

— Niet naar Gayao, laat me hier sterven, fluisterde de gewonde. Hij sloot de ogen alsof hij doodmoe was en bewoog niet meer. Nu en dan kreunde hij echter van pijn en vroeg te drinken ..

Hier de nacht doorbrengen, wachten tot de man onder onze ogen sterft, dat gaat niet, zei Pierre Bollin. Trouwens, wie zou er baat bij hebben ? Hij niet en wij ook niet. Heb ik ongelijk, Correndez ?

— Neen, integendeel. Er staat niets anders op dan hem te helpen !

— Luister, jij vervolgt je weg tot aan de mijn en laat de optie door de eigenaar onderteken. Ik rijd met de gewonde naar Gayao. Bij je terugkeer van de mijn kom je me daar afhalen

Neen, we begeleiden je naar Gayao en laten je pas met de gewonde alleen wanneer we er van overtuigd zijn, dat je er veilig bent.

★

DE volgende morgen trokken Correndez en Le Bret verder naar het Oosten toe en zij lieten de gewonde, een Engelsman, in het hotel van senor Joao Pez achter. Pierre Bollin zou de gewonde verzorgen

Op het nachttafeltje had hij, naast fruit en de dozen met het verband, een revolver van respectabel kaliber gelegd en was vast van plan die te gebruiken in geval het noodzakelijk mocht zijn.

Twee dagen kreunde en kermde de gewonde, beefde van koorts of viel in een slaap die zo dicht de dood naderde, dat Bollin zich nu en dan over z'n beschermeling boog en hem de hand op de lippen lei om z'n adem te voelen. Hij vroeg zich af of hij dokter Paulo moest laten komen of maar vertrouwen op de kunde van Mama Dolores, de vrouw van de hotelier ? Bollin zou het verkozen hebben de geneesheer van Gayao te roepen, doch men vertelde hem dat die in dienst stond van de bandiet Estarjo en z'n baas ongetwijfeld zou mededelen, dat het slachtoffer van zijn aanval niet helemaal dood was !.

Gedurende al die tijd wist Bollin niet of z'n vrienden hun doel bereikt hadden. Le Bret en Correndez waren nu stellig aangekomen op het terrein, ze hadden met de oude, gekke eigenaar onderhandeld, de optie ter ondertekening aangeboden en de komst van de ingenieurs gemeld. Tenzij dat... het slecht was afgelopen .. Daaraan wilde Pierre Bollin liefst niet denken. Hij waakte over de gewonde en zag af en toe de hotelier of diens echtgenote, die in het geheim naar boven slopen uit vrees dat een spion van Estarjo z'n neus in de zaak zou steken. De derde dag was het met de gewonde zo erg gesteld, dat Pierre Bollin een spoedig einde voorzag. Tegen de avond echter,

(Vervolg op blz. 16.)

DE SCHAT IN DE DOOLHOF

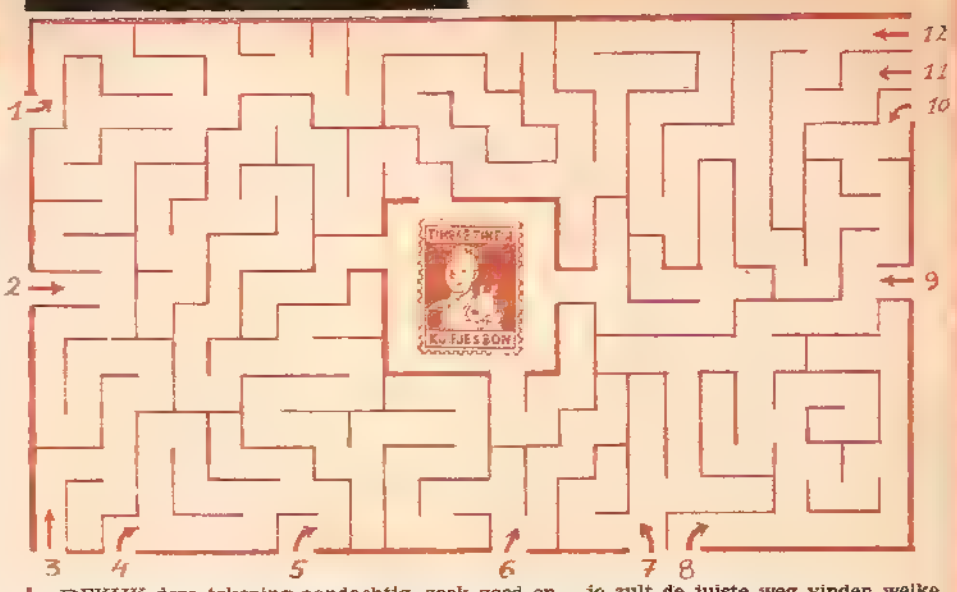

BEKIJK deze tekening aandachtig, zoek goed en... je zult de juiste weg vinden welke je naar het centrum van de doolhof, naar de KUIFJE's BON leidt

Vergeet echter niet dat je de KUIFJE's BONS bij duizenden kan vinden op de verpakkingen van deze uitstekende producten

VICTORIA • KOLYNOS
HEUDEBERT • HORTON
MATERNE • PALMAFINA
SKI & FRANCO-SUISSE
PROSMANS • PILSBERG
TOSELLI • PANA • KUIFJE

evenals op het vloeipapier dat bij ieder KUIFJE's SCHRIJFBOEK geschonken wordt
In ruil voor de KUIFJE's BONS, die je verzamelde, kan je de mooie geschenken krijgen waarvan de lijst hier volgt .

KUIFJE's prentkaarten. Per reeks van vijf	50 punten
Prentjes DE SPROOKJES VAN PERRAULT, per reeks van vijftig	75 punten
De nieuwe KUIFJE's WIMPEL, vier kleuren	100 punten
Chromo's ZIEN en WETEN, per reeks van zes	100 punten
VLIEGTUIGEN (Oorsprong tot 1914), reeksen 1 tot 6	
VLIEGTUIGEN (Oorlog 1939-1945), reeksen 1 tot 10	
AUTOMOBIEL, reeksen 1 tot 5.	
LUCHTSCHEPEN, reeksen 1 en 2	
SPOORWEGEN, reeks 1	
MARINE, reeks 1	
Foto's in relief « DE ANTWERPSE DIERENTUIN », met speciale bril. Drie reeksen zijn verkrijgbaar Per reeks van twintig	200 punten
KUIFJE's PORTEFEUILLE, nieuw model	250 punten
KUIFJE's PUZZLE op hout	500 punten
Blokjesspel KUIFJE	500 punten
DE MEESTERWERKEN DER SCHILDERKUNST, per omslag met vijf reproducties	200 punten

STUUR JE KUIFJE's BONS NAAR KUIFJE, DIENST T, Lombardstraat, 24, Brussel.

IN ONS BLAD VIND JE BOVENDIEN IEDERE WEEK EEN KUIFJE's PUNT, KNIP DIT UIT EN VOEG HET BIJ JE COLLECTIE !

DOOR WILLY VANDERSTEEN

GOUD VOOR ROME

Terwijl Lambik de Romeinen amuseert met zijn gekke streken, verkeren Suske en Wiske, opgesloten in de leeuwenkuil, in de hoogste nood.

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

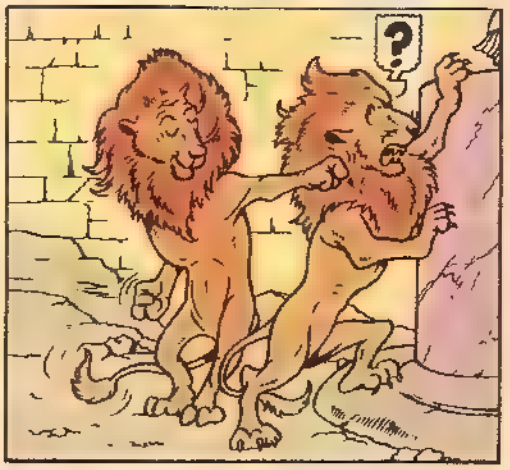

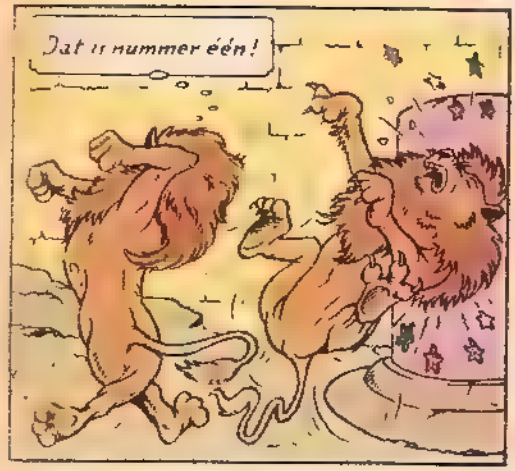

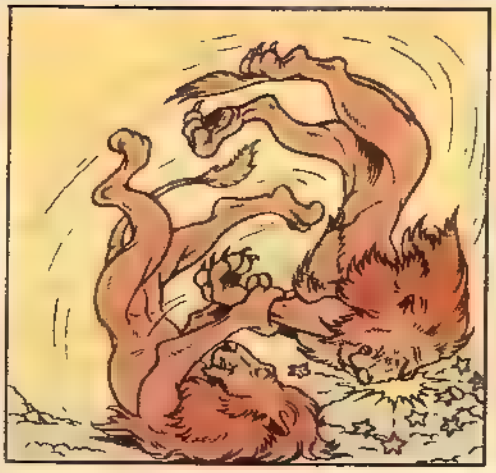

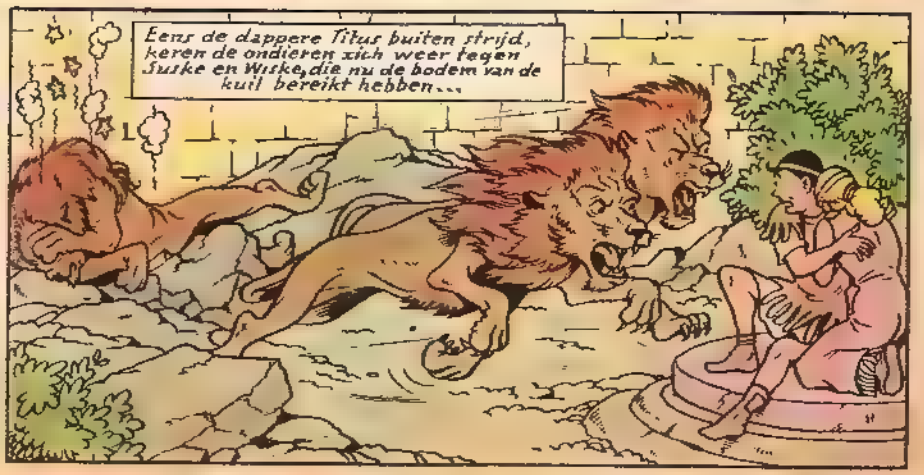

DE WITTE RUITER

TWEEDE DEEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

Johan liep in de valstrik, door Koenraad gespannen, en komt in de bergstroom terecht... Hij geraakt op het droge en verliest het bewustzijn.

DE POST

DAT er sinds enkele tijd 2 PK. auto's bestaan (het lelijk Eendje van Citroën) weet je wel. Maar, dat er 2 PK TRAMS bestaan, dat wist je niet hé ! Ik ook niet tot op de dag, dat ik deze originele tram op de baan naar Duinkerke ontmoette. Dat deed me denken aan een Brusselse grap : Schrijnwerker Lowietje stapt met een hele zak gerief op de tram. Zijn oude kennis, Leon, tramontvanger, begroet Lowietje als volgt :

— Wel, wel, Lowietje, dat is jaren geleden dat ik u nog gezien heb. Werkt ge nog altijd niet op uw eigen ?...

Wel neen, Leon, maar gij, hebde gij al die jaren dat ge aan de tram werkt nog altijd geen tramvoituur aan uw eigen ?...

EEN MOOIE KANS!

WIE kan er zingen, musiceren (om het even welk instrument) wie speelt reeds toneel of kent amusante goochelkunstjes? Wie meent het goed genoeg te kunnen om op te treden in het Kuifje's theater, schrijve een briefje naar de redactie !

Deze cirkusfoto herinnert sommige Brusselse lezers met goed gehengen aan het Kuifje's feest van vorig jaar, en doet nu reeds verlangend uitzien naar het volgend feest. Nog enkele maanden geduld, vrienden !

TENNIS EN FANTASIE...

TORSTEN ULRICH is een knap Deens tenniskampioen wiens naam je reeds dikwijls hoorde, vermits hij al enkele keren tegen Washer en Brichant speelde. In tenniskringen is het bekend dat hij veel fantasie heeft, niemand kon echter vermoeden dat het zo erg was. Laatst kreeg Torsten Ulrich z'n oproepingsbevel om zijn militairedienstplicht te vervullen. Ulrich antwoordde op dit bevel met volgend schrijven : « Mijne Heren, ik dank u van harte voor uw vriendelijke uitnodiging, maar ik heb het zó vreselijk druk dat ik er, tot mijn grote spijt, geen gevolg kan aan geven. » De hoge omes stuurden de gendarmen om Torsten Ulrich af te halen...

DE ONBEKENDE VAN GAYAO

(VERVOLG VAN BLZ. 14-15)

en deed Pierre een teken nader te komen :

— Gaat het beter ?

— Neen, maar het is wellicht spoedig te laat om nog iets te zeggen...

— Wind je vooral niet op. Blijf rustig liggen...

— Toch, ik moet het je zeggen... Je was zo goed voor me. Ik dank je duizend maal... maar je zou nog iets moeten doen voor me... Wil je m'n vest nemen...

— Je vest ?

— Ja. In de binnenzak steken papieren, en dollars... het overige werd door de bandieten gestolen... Indien ik sterf, zijn de dollars voor jou... de papieren stuur je naar het adres dat op de omslag staat... Wil je ?

— Stuur ze zo vlug mogelijk want ik heb vrouw en kind in Engeland en voor hen is het een fortuin.

— Ik zal het nodige zo spoedig mogelijk doen. Ga weer liggengen, hou je kalm... je...

De man liet zich achterover in de kussens zinken en z'n gelaatskleur werd zo vaal, dat Bollin er zich aan verwachtte de laatste snik van de man op te vangen. Het was slechts een voorbijgaand alarm. Nadat hij z'n lippen met de pulp van een oranjeappel had bevochtigd, kwam de Engelsman weer op verhaal en met zwakke, stokkende stem, zei hij tot Pierre Bollin :

— Voor de papieren en de omslag zorg je spoedig... het gaat om een optie op een goudmijn... ze is slechts vijftig dagen geldig... begrijp je ?

(Wordt voortgezet in ons nummer van volgende week.)

Vallen arenden mensen aan ?

HET is nu reeds enkele weken geleden dat een Engels nieuwsbureau het bericht de wereld in stuurde, dat een grijsaard die in de omgeving van Angoulême (Zuid Frankrijk) paddestoelen zocht, door een arend werd overvallen. Na een gevecht dat vijftien minuten duurde, moest de arend het afleggen en stortte dood op grond.

Heel wat lezers hebben ons gevraagd of dat kan waar zijn; ze hebben altijd gehoord dat arenden slechts mensen aanvallen, wanneer deze hun nest vernielen of hun jongen willen roven.

We hebben ons licht opgestoken bij een reeks natuurkundigen en ook bij jagers, die sceptisch glimlachend antwoordden : « Let er maar op, zulke berichten worden altijd in de « komkommertijd » in de kranten gezet. Het is steeds een grijsaard die of een kind dat werd aangevallen en altijd op plaatsen waar wij, natuurkundigen en kenners van de vogelwereld, nooit kunnen geraken om een onderzoek in te stellen. Geraken we er toch, dan krijgen we de meest tegenstrijdige geschiedenissen te horen ! »

In Zwitserland wordt de arend sedert enkele jaren beschermd en het is verboden hem neer te schieten of z'n nest te vernielen.

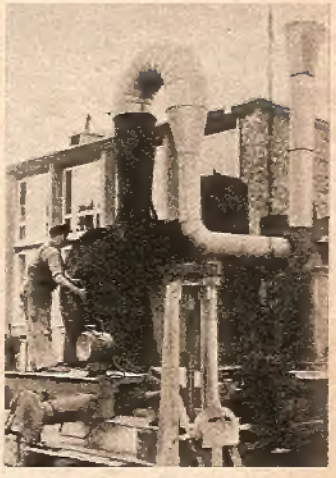

Te Offenbach in Duitsland kon men een bepaalde fabriek niet verbinden met het stedelijk centraal verwarmingsnet. Toen had een der vroede vaderen der stad een idee : « Laat ons een van de afgedankte locomotieven als verwarmingsketel gebruiken », zei hij... En het geval was opgelost !

De helpers van de sheriff aanzien onze vrienden voor handlangers van El Mocco en willen hen opknopen...

PAT RICK EN MASS TICK *in*

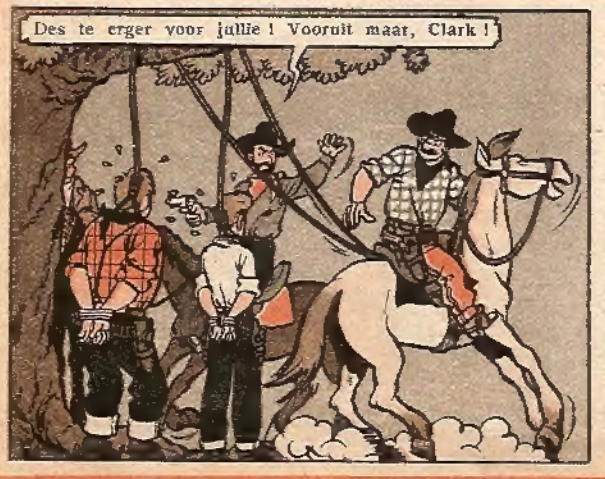

Tijon

OVER CHINESE ZIJDE EN ELIZABETH I

KEIZERIN Si Ling was de gemalin van de grote keizer Huang Ti, die boten maakte en kaarten tekende, en ze werd door het nageslacht tot godin verheven omdat zij het weefsel van de zijdeworm ontrolde en ontdekte, hoe ze wondermooie Chinese zijde moest maken. De zogenaamde « Zijdeweg » was in vroeger eeuwen een der grootste handelswegen van Oost naar West, van China over Turkestan en Perzië naar de kusten van de Middellandse Zee. Het duurde lang vooraleer de zijde in Europa zo populair was als in Oost-Azië, China en Japan. Op de uitvoer van zijdewormen stond in China de doodstraf, want de schoonheidslievende Chinezen waren geslepen zakenlui en kenden de waarde van een monopolie. De Romeinen die zich graag weelderig tooiden en zich met alle mogelijke luxe omgaven, vonden de zijde in het begin te duur.

Julius Cesar was de éérste Romein die een grote hoeveelheid wondermooie zijde kocht en er de schouwburg liet mee behangen. Tiberius en Titus wilden van de Oosterse zijde niets weten en toen keizer Hellogabalus, in de IIIe eeuw, in het openbaar verscheen in een rood zijden gewaad... had heel Rome zes maanden lang stof tot praten ! Elisabeth van Engeland die, naar het heet, bijna even verzot was op mooie kleren dan op macht, bracht een Brit er toe een machine uit te vinden om voor haar zijden kousen te weven.

NOG EEN RECORD

MAJOOR Bruce en luitenant Michell van de Koninklijke Britse Marine staken met een kano over het Kanaal, van Dover tot Cap Gris-Nez, in 3 uur en 38 minuten, wat een nieuwe record is !

HET SPREKEND WOORDENBOEK

HET is natuurlijk goed en wel in het woordenboek de betekenis van een vreemd woord te kunnen opzoeken, maar dan weet je meestal nog niet hoe je het moet uitspreken. Vindingrijke Amerikanen hebben dit probleem opgelost met een sprekend woordenboek. Het is echter geen gebonden boek doch een reeks steekkaarten. Wil je weten hoe je het woord BROTHER moet uitspreken, trek je de gewenste steekkaart uit, waarop het woord vastgelegd werd. Je steekt ze in een daarvoor speciaal gemaakt toestel en... je hoort een stem die het woord BROTHER langzaam, klaar, duidelijk met de juiste klemtoon en het correct accent uitspreekt.

Wie zou er kunnen raden waar deze foto genomen werd ? Niet haar het antwoord kijken alvorens goed gezocht te hebben !

(In de stad van Jan Breydel en Pieter de Coninck.)

BYZANTIUM - CONSTANTINOPEL - ISTANBOEL

DEZE stad ligt op de mooiste plek der aarde en werd in 660 v. Chr. gesticht door de inwoners van Megara (Midden Griekenland). In 196 na Chr. werd de stad verwoest, weer opgebouwd en in 330 door Constantijn de Grote onder de naam Constantinopel tot hoofdstad verheven. Van de machtige muren, opgetrokken door Theodosius, ziet men thans nog de resten. Eens waren zij twintig kilometer lang en bezaten vierhonderd torens en vijfhonderd poorten. Sterk en schoon rezen zij op uit de Zee van Marmara en de Gouden Hoorn. In 443 stond Attila, koning van de Hunnen, die heerste van de Wolga tot aan de Rijn, voor haar poorten. Hij nam genoegen met een jaarlijkse schatting van tweeduizend ponden goud.

Tijdens de regering van Justianus kende de stad een grote bloeiperiode, toch was de bevolking niet tevreden want ze stond op tegen zijn gezag. De keizer wou vluchten doch keizerin Theodora was het daarmee niet eens en zij sprak de beroemd gebleven woorden uit : « Zij, die de kroon dragen mogen het verlies daarvan niet overleven : wij zullen strijdend sterven ». Zij slaagde erin de opstand te onderdrukken : 30.000 mensen werden door het zwaard gedood en in de Bosphorus geworpen !

De kerk van de stad was uitgebrand doch veertig dagen na het einde van de opstand, gaf Theodora het bevel er een nieuwe te bouwen op de eerste heuvel die naar het Oosten ziet. In het Byzantische Rijk werd alles wat kostbaar was bijeen gebracht voor deze kerk : Uit Paros kwam het wit marmer, uit Thessalië het groene, uit Lakonië het rode. In Athene en andere Griekse steden werden tempels leeggeroofd, uit Ethiopië kwam goud en ivoor, uit Syrië damast en brokaat. In elke steen van de tempel werd er een stempel gedrukt : « God is in haar en zij zal nimmer vergaan ».

Vlak na Kerstmis van het jaar 537 werd Byzantiums volmaakste bouwwerk, de Aya Sophia of Tempel van de Wijsheid, ingewijd. De keizer sprak deze klassiek geworden woorden : « Ere zij God, die mij waardig keurde zulk een werk te voltooien. Salomo, ik heb u overwonnen ! »

Het was de Venetiaan Dandola, die in 1203 de mooiste stad ter wereld aanviel en door zijn troepen in brand liet steken. De geschiedenis brandmerkte zijn daad als « waanzinnig ». Nooit werd de Heilige Stad nog helemaal in haar oude luister en macht hersteld. Het verkleinde en verzwakte rijk kon geen afdoende weerstand bieden aan het Turkse leger en viel ten slotte, in 1453, in handen van Mohammed II. Sedertdien is de stad Turks en heet ze Istanboel.

Nu weet je iets meer over de zeer bewogen geschiedenis van de stad, waarover onze tekenroman « De Val van een Keizerrijk », handelt.

EL MOCCO DE WREDE

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

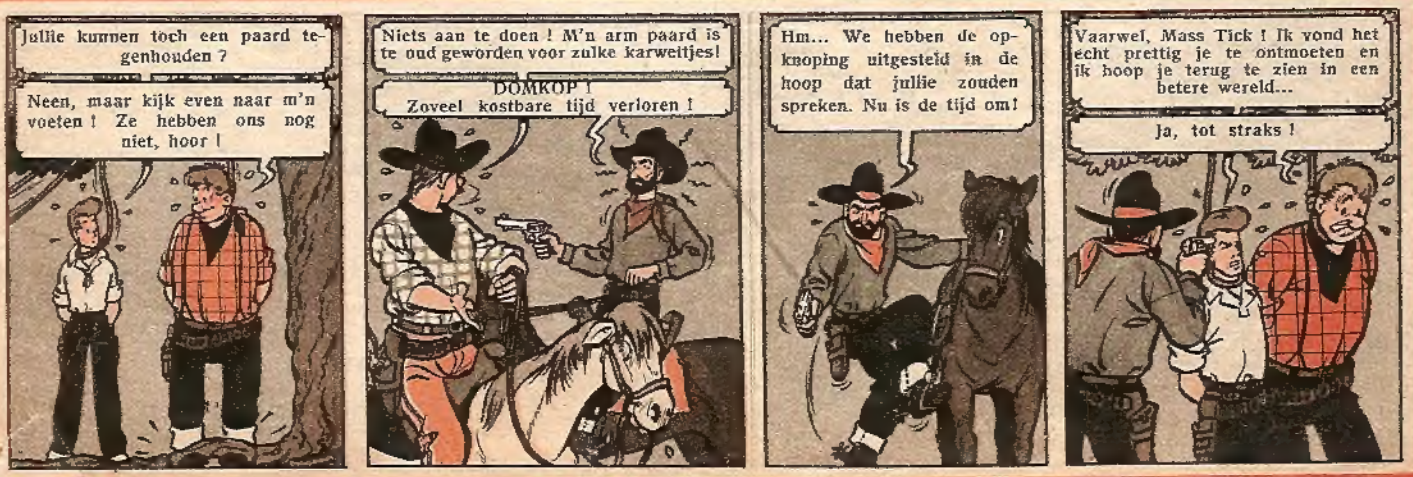

(Wordt vervolgd.)

HET GELE TEKEN

De politie is het huis van Septimus binnengedrongen. Septimus ontdekt Mortimer in de controlekamer en schiet.

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

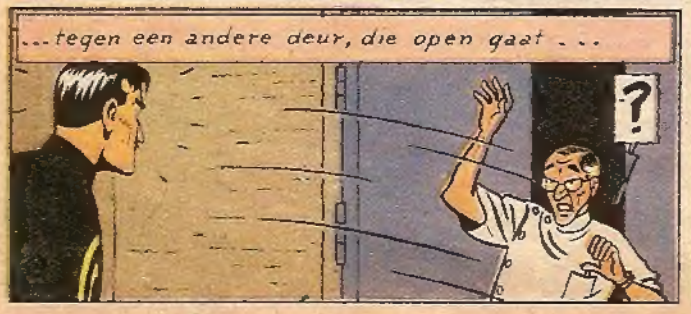

(Wordt vervolgd)